

ROMANIA
CURTEA DE APEL TARGU MURES
SECTIA COMERCIALA, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL
Dosar nr.

Decizie nr. 247/R

Ședința publică din 22 Februarie 2007

Completul compus din:

- Președinte
- Judecător
- Judecător

Grefier -

Pe rol judecarea recursurilor declarate de pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie, nr. 20 și Direcția Regională Vamală Brașov, cu sediul în str. Stadionului nr. 15, împotriva sentinței civile nr. 3630/2006, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr.

La apelul nominal s-a prezentat pentru reclamanta-intimată SC. SRL, avocat , în substituirea av. , lipsă fiind recurentele.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a expus referatul asupra cauzei de către grefier, constatându-se că ambele recursuri au fost declarate în termenul procedural, fiind scutite de plata taxei judiciare de timbru.

De asemenea, se constată că la data de 19 ianuarie 2007, reclamanta-intimată SC. SRL a depus prin serviciul registratură întâmpinare.

Reprezentanta reclamantei-intimate depune la dosar delegație de substituire, completând probatoriu cu supliment de acte, respectiv, copie xerox al ordinului de plată nr. 32, care atestă achitarea taxei pe valoarea adăugată, cu precizarea că au rămas neachitate doar dobânzile și penalitățile de întârziere aferente.

Întrebată fiind, reprezentanta reclamantei-intimate declară că nu mai are cereri în probațiune, împrejurare de care instanța ia act, închide procedura probatorie și acordă cuvântul asupra dezbaterilor.

Reprezentanta reclamantei-intimate a solicitat respingerea recursurilor ca nefondate, menținerea în tot a sentinței atacate, fiind la adăpostul oricărei critici, făcând trimitere la motivele arătate în scris, care au fost susținute și oral.

CURTEA,

Prin sentința civilă nr. 3630 din 24 octombrie 2006 a Tribunalului Harghita s-a admis în parte acțiunea S.C. SRL în sensul anulării Deciziei nr. 4/45 din 2006 a D.G.F.P. Harghita pentru dobânzi în sumă de RON și penalități de întârziere în sumă de RON. Prin aceeași sentință s-a respins capătul de cerere privitor la anularea actului atacat pentru taxa vamală în sumă de RON și T.V.A. în sumă de RON.

Soluția primei instanțe s-a motivat cu aceea că, din moment ce datoria vamală s-a stabilit la 30 iunie 2005, dobânzile și penalitățile nu pot fi calculate retroactiv, reclamanta nefiind în culpă pentru acordarea facilităților prevăzute de art. 22 și 25 din Legea nr. 133/1999 de către autoritățile vamale.

Sentința a fost recurată numai de către pârâtele D.G.F.P. Harghita și D.R.V. Brașov pentru motive de nelegalitate și netemeinicie, ambele recurente susținând că datoria vamală izvorăște din lege conform art. 61 alin. 1 și 3 din Codul Vamal al României și că în raporturile de drept fiscal dovada culpei debitorului nu este necesară, culpa acestuia fiind prezumată. În recursul Direcției Generale a Finanțelor Publice Harghita se argumentează calculul majorărilor și a dobânzilor aferente precum și a penalităților conform art. 13 din OG nr. 61/2002 în vigoare la data declarațiilor vamale din 2000, iar după 1 ianuarie 2004 au devenit incidente dispozițiilor art. 108 și 109 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Ambele recurente susțin că sentința primei instanțe este nelegală, dar nici una din ele nu arată care anume dispoziții imperative au fost încălcate, ignorate sau greșit aplicate.

Instanța de recurs constată că, deși sentința primei instanțe nu este susceptibilă de apel, recurentele nu pot fi dispensate de obligația motivării recursului prin enunțarea și dezvoltarea cazurilor de casare ori de modificare în limita celor prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă, altfel controlul judiciar fiind imposibil de realizat. Aceasta cu atât mai mult cu cât arătarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor este prevăzută sub sancțiunea nulității de art. 302¹ alin. 1 lit. c Cod procedură civilă, iar analiza cauzei potrivit art. 304¹ Cod procedură civilă este una facultativă și nu obligă instanța de recurs să analizeze toate cele nouă cazuri prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă.

Din punctul de vedere al instanței de recurs trimiterea la dispozițiile art. 304 indicele 1 Cod procedură civilă (recursul D.R.V. Brașov) sau la cele ale art. 299 și urm. Cod procedură civilă (recursul

D.G.F.P. Harghita) ca temeiuri de drept ale celor două recursuri, echivalează practic cu nemotivarea acestora, actualul recurs fiind considerat o cale de atac extraordinară ce nu poate fi exercitat decât pentru motive de nelegalitate expres și limitativ prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă.

Nu se contestă nici faptul că din oficiu instanța de recurs nu a pus în discuție nulități de ordine publică în sensul celor prevăzute de art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă, iar dispozițiile art. 302¹ Cod procedură civilă, nu disting în stabilirea sancțiunii nulității absolute pentru anumite omisiuni, între recursul împotriva unei hotărâri susceptibile sau nu de apel.

Aceasta și pentru faptul că prin Decizia nr. 176 din 24 martie 2005 a Curții Constituționale s-a constatat neconstituționalitatea doar a dispozițiilor art. 302¹ alin.1 lit. a Cod procedură civilă, nu și a celor de la litera „c” din același articol. De altfel, chiar din redactarea art. 304¹ Cod procedură civilă, invocat de recurente pentru recursul împotriva unei hotărâri care, potrivit legii nu poate fi atacată cu apel, rezultă că recursul nu este limitat la motivele de casare prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă, de unde concluzia clară că motivele de casare odată dezvoltate și epuizate, instanța de recurs ar putea examina cauza „sub toate aspectele”, în sensul că respectivul recurs ar dobândi caracter devolutiv, instanța de recurs care în principiu examinează doar hotărârea și nu cauza, putând examina și fondul cauzei. Pentru a ajunge însă la fondul cauzei și a da recursului caracterul devolutiv specific apelului, este necesar ca motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă să fi fost epuizate, fiind de neconceput ca acestea nici măcar să nu fi fost invocate și dezvoltate potrivit legii.

Pe fondul cauzei, instanța a făcut o corectă aplicare a legii în raport cu datele concrete din dosar și nu a negat dreptul organelor vamale de a recalcula drepturile de import în cadrul controlului vamal ulterior, dar, în mod justificat nu a omis să constate faptul că eroarea privind acordarea facilității vamale putea și trebuia observată inclusiv de autoritățile vamale. Mergând pe raționamentul recurentelor, ar trebui acceptată exonerarea de orice răspundere și responsabilitate a persoanelor care îndeplinesc formalitățile vamale, care supraveghează operațiunile și care acționează în mod automat pe baza datelor cuprinse în declarația vamală dată și semnată pe propria răspundere de persoana în cauză. Un asemenea raționament nu poate fi acceptat și nu poate fi înlăturat și culpa organelor vamale care au obligația în egală măsură de a cunoaște legile în vigoare și a veghea la aplicarea lor corespunzătoare. Termenul în care se poate face controlul vamal ulterior, nu poate fi folosit împotriva celor care au primit liber de vamă și care au beneficiat fie și în mod eronat de facilități acordate în cele din urmă tot de organele vamale.

În cazul în speță majorările și penalitățile de întârziere ar fi fost datorate de la data la care s-au stabilit taxele vamale corecte în situația în care nu s-ar fi achitat la scadență.

Ambele recurente invocă și faptul că reclamanta nu ar fi îndeplinit condițiile pentru a beneficia de prevederile Legii nr. 133/1999, în condițiile în care în procesul verbal de control nr. din 2005 care a făcut obiectul contestației, s-a menționat că petenta a beneficiat de scutire la plata taxelor vamale conform art. 22 din Legea nr. 133/1999 pentru operațiunile de import cu cele trei DVI-uri, la data la care prevederea nu era în vigoare, fiind abrogată (fila 12 dosar fond). Situația este cu atât mai gravă cu cât, organele vamale, cel puțin așa rezultă din susținerile formulate în recurs, nu consideră că au obligația unei minime verificări asupra respectării dispozițiilor legale și se prevalează doar de aparența declarațiilor vamale care sunt acte unilaterale, pe proprie răspundere. Controlul vamal ulterior al operațiunilor ar trebui să vizeze atât declarațiile vamale date pe proprie răspundere cât și activitatea personalului vamal sub aspectul vegherii asupra respectării legalității.

Față de cele ce preced, instanța a făcut o corectă interpretare și aplicare a legii, astfel că, văzând și prevederile art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, va respinge ca nefondate ambele recursuri motivate în esență pe aceleași argumente de fapt și de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge ca nefondate recursurile declarate de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie, nr. 20 și Direcția Regională Vamală Brașov, cu sediul în str. Stadionului nr. 15, împotriva sentinței civile nr. 3630 din 24 octombrie 2006, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr.

Fără cheltuieli de judecată.

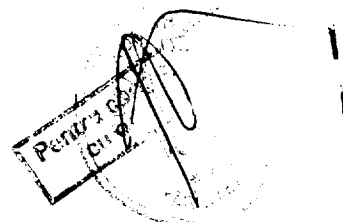
Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 22 februarie 2007.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI,

GREFIER,

A handwritten signature in black ink is written over a rectangular official stamp. The stamp contains the text "Pentru Greș" and "P. 2" in a stylized font. The signature is a cursive scribble that overlaps the stamp.